

Teresa Blanch

No despertis vells fantasmes!

Il·lustracions de Cristina Picazo

1

L'edifici número 13

L'Edu restava palplantat carregat de bosses davant l'edifici número 13. La porta de fusta massissa era oberta de bat a bat i la llum del carrer es filtrava en la penombra d'aquella entrada fosca i atrotinada, i il·luminava un terra resplendent i encerat amb molta cura.

–Tens intenció de quedar-te aquí tot el dia? –va preguntar una veu al darrere.

La mare feia equilibris amb una pila de caixes de cartró. Immediatament, es va ajupir i les va deixar als peus de l'Edu.

–Truca a l'àvia i demana que baixi a ajudar-nos –va dir. En acabat, va fer mitja volta per dirigir-se a un cotxe mal aparcat i ple d'embalums.

L'Edu va tocar el botó daurat del 3r 1a i va recordar el dia que –un parell de mesos enrere– la mare va anunciar que anirien a viure amb l'àvia per culpa d'una pujada exagerada del lloguer del pis on s'estaven.

–Què et sembla? –havia preguntat la mare, sense gaire entusiasme.

«Perfecte!», això és el que va pensar l'Edu. Però en lloc de dir-ho en veu alta, es va limitar a encongir-se d'espatlles perquè sabia que a la mare no li feia gens ni mica de gràcia tornar a casa dels seus pares.

El noi va posar-se de puntetes i es va acostar una mica més a l'interfon. Quan volia, l'àvia sordejava.

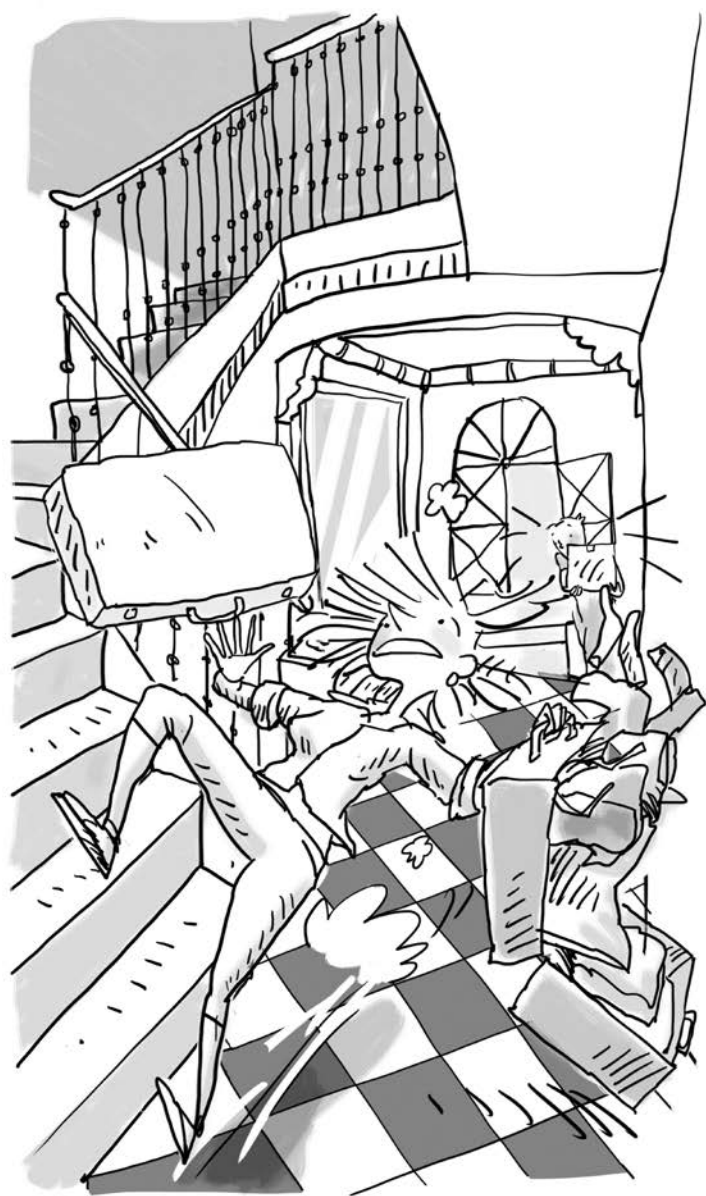
–Ens dones un cop de...

–No, no, no m'interessa –va interrompre'l. Un clic suau li va fer saber que la seva àvia havia donat per finalitzada la conversa i havia penjat l'interfon.

Tot just en aquell instant va arribar la mare arrossegant dues maletes gegants i pesades i, en veure que la pila de capsos seguia a la vorera, no va poder amagar una ganyota de desaprovació.

–L'àvia ha dit que no. Crec que l'àvia m'ha confós amb algú altre –es va excusar l'Edu.

La mare va alçar els ulls al cel i va xiuxiuejar alguna cosa semblant a *paciència* mentre empenyia una de les maletes cap a l'interior

la porteria amb tan mala sort que va relliscar per aquell terra resplendent i encerat com si portés patins als peus.

Iiiiiiiiiiiii!, el xiscle va fer tremolar l'edifici.

L'Edu la va observar palplantat de nou a la porta de fusta.

Per sort, la mare va mantenir l'equilibri i es va aturar ben just al peu de l'escala. Llavors, l'Edu va recordar un dels grans inconvenients de l'edifici número 13...

No hi havia ascensor!

—Amunt! —va exclamar decidida la mare, abraçant la maleta.

En arribar al tercer pis, la porta de l'àvia era tancada. La mare va esbufegar. Duia el clatell xop i unes gotes de suor li regalimaven galtes avall. Va deixar la maleta a terra i va furgar dins les butxaques.

–On són les claus? –va dir en veu alta, i com que no les trobava de cap de les maneres va trucar al timbre.

DINNNNG DONNNNG!

Van sentir les sabatilles de l'àvia arrossegant-se cap a la porta i el miol de l'Aristòtila, la gata d'angora.

–Qui hi ha? –va preguntar mirant per l'espill–. Ah! Sou vosaltres!

En obrir, la mare li va llançar dos petons, va deixar la maleta i va tornar escales avall.

–T'he trucat perquè vinguessis a ajudar-nos –va dir l'Edu.

–Ni parlar-ne –va respondre l'àvia, i va tancar la porta al seu darrere–. Aquest matí he baixat a comprar el diari i ha anat de poc que no em trenco una cama. No sé si ha estat culpa de les sabates noves o del terra de la porteria...

L'Edu anava a dir que era culpa del terra llustrós de la porteria, però l'àvia va prosseguir:

–Saps que el senyor Marcel s'ha jubilat?

–En Marcel era el conserge. Havia viscut i treballat a l'edifici del número 13 tota la seva vida...!– Ja saps que la seva família vivia aquí des de la construcció del bloc de pisos, l'any 39. En Marcel es va criar i va créixer en aquesta escala... Per això, va demanar al propietari que, un cop jubilat, li permetés seguir habitant el pis de la porteria, casa seva. Però li va respondre que no. El pobre Marcel em va dir que aniria a viure a una residència... Va marxar sense dir res a acomiadar-se de ningú. D'això ja fa una setmana... Com el trobarem a faltar!

Va callar i va acaronar el pèl de l'Aristòtila. A l'Edu li va semblar que l'àvia tenia llàgrimes als ulls. Sempre havia pensat que el senyor Marcel estava secretament enamorat

d'ella. Els havia enxampat més d'un cop jugant a cartes –en Marcel anotava les puntuacions en una llibreta de butxaca que sempre duia al damunt– o bé fent petar la xerrada els capvespres tot prenent la fresca al terrat.

–I qui s'encarregarà de l'escala ara?

–Aquesta setmana ha començat un conserge nou, que s'ha instal·lat al pis de la porteria –va sospirar l'àvia.

DINNNNG DOOOOONG!

Trucaven a la porta. L'Edu es va apressar a obrir la mare i l'àvia va continuar parlant-li al darrere:

–És un xicot més aviat jove. Sembla amable... –Va callar en sec en adonar-se que a la porta hi havia el nou porter. L'Aristòtila es va escolar entre les cames de l'àvia i va córrer a amagar-se al menjador arrossegant la cua i amb el llom encongít.

Era un home alt i prim i segurament era amable, ja que havia ajudat la mare a pujar tota la pila de caixes, o això és el que va pensar l'Edu.

—Moltes gràcies, Frederic —va dir l'àvia—. Veig que ja coneix la meva filla. Aquest és el meu net Eduard. S'instal·len a viure aquí.

En Frederic va fer una rialla forçada. Van encaixar i va fer mitja volta.

—Gràcies! —va repetir la mare abans de veure'l desaparèixer escales avall:— Si no arribava a ser per ell, m'hauria esllomat. Au, vinga, acabem d'entrar els paquets i enllestim el trasllat d'una vegada.

L'Aristòtila es va fer sentir des de l'altra banda del pis. L'Edu va anar a la seva habitació. De fet, era l'habitació on sempre dormia quan es quedava a casa de l'àvia i, per tant, li era del tot familiar. Anys enrere havia estat el despatx del seu avi, però l'Edu no el va